

Ο Πέτρος Ευσταθιάδης και η Μαρίνα Βελησιώτη παρουσιάζουν την πρώτη τους κοινή έκθεση «Άλλοι Ήλιοι Άλλοι Πλανήτες» στα Δύο Χωριά.

Αθήνα, 24 Μαρτίου, 2025 — Με ιδιαίτερη χαρά, η Γκαλερί Δύο Χωριά ανακοινώνει τη διπλή έκθεση των Ελλήνων καλλιτεχνών Μαρίνας Βελησιώτη και Πέτρου Ευσταθιάδη, «Άλλοι Ήλιοι Άλλοι Πλανήτες». Η έκθεση θα εγκαινιαστεί στις **10 Μαρτίου 2025, στις 7 μ.μ.**, στη Γκαλερί Δύο Χωριά, παρουσία των καλλιτεχνών.

Η **Μαρίνα Βελησιώτη** είναι μια διαμεσική καλλιτέχνη με έδρα στην Αθήνα, το έργο της οποίας με υφάσματα, κεραμικά, βίντεο, ήχο και εγκαταστάσεις καταπιάνεται με τις θεματικές της εσωτερικότητας και των εικονολογικών πραγματικοτήτων ως πεδίο ανακάλυψης και διερεύνησης αδόκητων έως τώρα συνδέσεων και εναλλακτικών ιστορικών αφηγημάτων που ενδεχομένως αντιβαίνουν σε κοινά αποδεκτά δόγματα.

Το κύριο μέσο του **Πέτρου Ευσταθιάδη** είναι η φωτογραφία, ωστόσο η πρακτική του βασίζεται στη φυσική υλικότητα των καθημερινών καταναλωτικών απορριμμάτων και στη γλυπτική χειρωνακτική. Το κυρίως έργο του Ευσταθιάδη αποτελείται από φωτογραφίες γλυπτικών συνθέσεων και εγκαταστάσεων κατασκευασμένων από αντικείμενα που βρήκε στα περίχωρα της ιδιαίτερης πατρίδας του, το Λιπαρό.

Τα δύο σώματα έργων που εκτίθενται συνεχονται από την κοινή φιλοδοξία να επιτελέσουν μια έξοδο από τις κανονιστικές λογικές και τα κίβδηλα ήθη της αμείλικτης επιτάχυνσης του υστεροκαπιταλιστικού εφιάλτη.

Τα καλλιτεχνικά θέματα της Μαρίνας **Βελησιώτη** στα έργα που παρουσιάζονται –καθώς και πηγή ατελείωτης έμπνευσης για το μεγαλύτερο μέρος της πρακτικής της– είναι τα ΑΤΙΑ και οι εναλλακτικοί κόσμοι τόσο της μυθοπλασίας όσο και της κρυπτο-επιστήμης. Τα έργα που περιλαμβάνονται στην έκθεση περιστρέφονται γύρω το κατεξοχήν στοιχείο που συμπληρώνει τους εξωγήινους πλανήτες και τα διαγαλαξιακά ταξίδια στην επιστημονική φαντασία: τις πύλες εξόδου/εισόδου. Αντλώντας έμπνευση από το στυλιστικό ιδίωμα και τη χρωματική παλέτα σε φωτεινές νέον αποχρώσεις της «Ομάδας Memphis» της δεκαετίας του 1980 και από τις πρωτοποριακά μεταμοντερνιστικές αναδιατυπώσεις της γεωμετρίας Art Deco, η Βελησιώτη ξαναζωντανεύει την προγραμματικά αναχρονιστική λογική τους για να δημιουργήσει έναν οπτικό και εννοιολογικό διάλογο ανάμεσα στα πεδία της αρχαίας και της εικονολογικής γνώσης που καλούν τον θεατή να εξερευνήσει τον χώρο όπου πραγματικότητα και φαντασία συγκλίνουν. Με τον τρόπο αυτό, τα κεντήματα της καλλιτέχνης, που αιωρούνται κατά μήκος των τοίχων της γκαλερί ως πύλες εισόδου σε μια διαφορετική πολιτισμική διάσταση, μοιάζουν με σκεύη κάποιου μυθικού προκολομβιανού τελετουργικού των Ίνκα αλλά σχεδιασμένα από τον καλλιτεχνικό διευθυντή του MTV γύρω στο 1984.

Τα τολμηρά χρώματα της **Βελησιώτη** και τα νοητικά άλματα από δεκαετία σε δεκαετία υποδηλώνουν όμως και περαιτέρω, βαθύτερες νύξεις. Όταν ένας από τους πρωταγωνιστές του κλασικού μυθιστορήματος επιστημονικής φαντασίας της εποχής του Art Deco «Ταξίδι στον Αρκτούρο» του David Lindsay έρχεται αντιμέτωπος με νέα βασικά χρώματα που δεν έχει ξαναδεί ποτέ πριν, χρώματα που δεν υπάρχουν στη Γη και που το σύνηθες γήινο λεξιλόγιο δεν διαθέτει τη γλώσσα για να περιγράψει επαρκώς, πιάνει τον εαυτό του να αναγκάζεται να καταφύγει στο καθαρά αισθησιακό: «Όπως το γαλάζιο είναι

απαλό και μυστηριώδες, το κίτρινο σταράτο και τσεκουράτο, το κόκκινο αισιόδοξο και παθιασμένο, έτσι αισθάνθηκε [τα νέα χρώματα] άγρια και επώδυνα: και ονειρικά, δαιμόνια, ηδονικά». Στην ανάλυση και κριτική του για την εννοιολογική εφεύρεση του Lindsay, ο Fredric Jameson έγραψε κάποτε ότι από αυτήν μπορούμε να υποθέσουμε μια αλληγορική σχέση ανάμεσα στα δύο: το να μπορεί κανείς να φανταστεί ένα νέο χρώμα είναι αλληγορία για τη δυνατότητα να φανταστεί ένα εντελώς νέο κοινωνικό σύστημα, «καθώς μια νέα ποιότητα αρχίζει ήδη να απαιτεί ένα νέο είδος αντίληψης, και αυτή η νέα αντίληψη με τη σειρά της ένα νέο αισθητήριο όργανο, και αυτό εντέλει ένα νέο είδος σώματος» – και, θα προσθέταμε, μια νέα μορφή ιθαγένειας και κοινωνικής δομής.

Πράγματι, η εγκατάσταση της **Βελησιώτη** είναι εμπλουτισμένη με μια ποικιλία αέναα ταλαντευόμενων αισθητηριακών υφών και απτικών εμπειριών: στα αυτόνομα κεραμικά και κομμάτια υφάσματος παρεμβάλλονται επιμήκη κομμάτια καθρεφτών, προσθέτοντας μια σύνθετη διαστρωμάτωση στην εμπειρία του θεατή μέσω της ανάμιξης ματ και ανακλαστικών επιφανειών που πολλαπλασιάζονται και παραμορφώνουν τον χώρο, ενισχύοντας την ιδέα της εξόδου σε μια διαφορετική πραγματικότητα από αυτήν που βρίσκεται έξω από τους τοίχους της γκαλερί. Η απτική φύση των κεραμικών και των κεντημάτων έρχεται σε περαιτέρω αντίθεση με την αιθέρια ποιότητα των καθρεφτών, θολώνοντας τα όρια ανάμεσα στο πραγματικό και το φανταστικό, το από και το οπτικό. Τέλος, οι λαμπτήρες φθορισμού στις φωτιστικές εγκαταστάσεις συμβάλλουν περαιτέρω σε αυτή την απόκοσμη ατμόσφαιρα, λούζοντας την γκαλερί σε μια μυστηριακή, ονειρική λάμψη. Όλα μαζί, αυτά τα στοιχεία προσκαλούν τον θεατή να εισέλθει σε έναν κόσμο όπου ο χρόνος και η αντίληψη είναι ρευστά, και το σύνορο ανάμεσα στο γνωστό και το άγνωστο παραμένει διαρκώς μεταβαλλόμενο.

Και ενώ το έργο της Βελησιώτη προσκαλεί σε έξοδο από τις οικονομικές και κοινωνικοπολιτικές συνθήκες του κόσμου έξω από την γκαλερί στρέφοντας το βλέμμα μας αλλού, τα έργα του **Πέτρου Ευσταθιάδη** το κάνουν εστιάζοντας στις πιο ζοφερές και πιο πεζές λεπτομέρειες αυτού του κόσμου. Ο Ευσταθιάδης συνθέτει σύνολα που στη συνέχεια γίνονται θέματα των φωτογραφιών του από συνηθισμένα καταναλωτικά απορρίμματα όπως τα τεχνολογικά παρωχημένα CD ήχου, σπασμένες καρέκλες γραφείου, παροπλισμένες μητρικές κάρτες και ηχεία υπολογιστών, ή σπασμένες φτερωτές εξαερισμού. Αυτά, καθώς και μια πανσπερμία από άλλα περισυλλεγμένα «σκουπίδια», παρουσιάζονται διάσπαρτα με λουλούδια, άχυρα, κλαδιά δέντρων και άλλα φυσικά υλικά, και σκηνοθετημένα για να φωτογραφηθούν σε βουκολικά σκηνικά. Πλαισιωμένες μετωπικά και συγκροτημένες συμμετρικά, οι εικόνες που προκύπτουν υποδηλώνουν μια σαρδόνια επικαιροποίηση του φωτογραφικού κανόνα των Bernd και Hilla Becher με θέμα τη βιομηχανική αρχιτεκτονική των αρχών του 20ού αιώνα: ενώ οι απαρχές της νεωτερικής εποχής γιόρταζαν αισιόδοξα το αποτύπωμα της βιομηχανίας και του κεφαλαίου στο τοπίο, οι καιροί μας έχουν πια επαναπροσδιορίσει την Ουτοπία ως απόδραση από τις οικονομίες των ταχέως διακινούμενων καταναλωτικών και χρηστικών αγαθών.

Στον πυρήνα του έργου του **Ευσταθιάδη** βρίσκεται η εξερεύνηση των νοημάτων και των δυνάμεων που μπορούν να ασκήσουν και να συμβολίσουν τα κατασκευασμένα αντικείμενα, σαν να διαθέτουν μια δική τους αυτενέργεια. Στη συνήθη πρακτική του, μόλις τραβηχτεί η τέλεια φωτογραφία, ο καλλιτέχνης αποσυναρμολογεί τις συνθέσεις του και επιστρέφει όλα τα υλικά συστατικά τους στο σημείο όπου τα είχε περισυλλέξει. Ωστόσο, η παρούσα έκθεση σηματοδοτεί μια ιστορική απόκλιση από αυτή τη συνήθεια: για πρώτη φορά, μία από τις συνθέσεις του Ευσταθιάδη θα βρίσκεται στον εκθεσιακό χώρο για να

την περιεργαστούν οι θεατές. Στην αντίληψη του καλλιτέχνη, όλα τα αντικείμενα «έχουν μια συγκεκριμένη δύναμη που καθορίζει και υπαγορεύει τον τρόπο με τον οποίο εξελίσσεται το έργο που συντίθεται από αυτά. Το αφήγημα αλλάζει όταν ένα αντικείμενο είναι υπερβολικά κυρίαρχο. Αυτή τη φορά, το γλυπτό κατέλαβε ολοσχερώς το αφήγημά μου, και άξιζε να εκτεθεί σε έναν χώρο χωρίς φωτογραφία. Με πολύ ενθουσιασμό, το άφησα να υπάρξει».

Με τους πολύ ξεχωριστούς, αλλά και αλληλοσυμπληρωματικούς τρόπους τους, τα δύο σώματα έργων που παρουσιάζονται στην έκθεση προτείνουν διαφορετικές οπτικές γωνίες για μια ριζική επανεξέταση των οικονομικών και πολιτικών μοντέλων που κυριαρχούν σήμερα στον Δυτικό κόσμο, και συνιστούν ένα όραμα στη λογική της Αποανάπτυξης που ίσως μπορεί να μας βοηθήσει να διακρίνουμε εντέλει μια εναλλακτική.

— ΤΕΛΟΣ —

Σημειώσεις για συντάκτες

— Ο **Πέτρος Ευσταθιάδης** (γ. 1980, Ελλάδα) ζει και εργάζεται στην Ελλάδα. Έχει πτυχίο Φωτογραφίας από το University for the Creative Arts, UCA Farnham, Ηνωμένο Βασίλειο. Στις ατομικές εκθέσεις του συγκαταλέγονται οι: «Gold Rush», ARSENAL, Μετς; «Invisible Limits/Makeshift Structures», Thessaloniki PhotoBiennale, Θεσσαλονίκη; «Gold Rush», Γκαλερί CAN Christina Androulidaki, Αθήνα; Γκαλερί Sintitulo, Μουζέν; Γκαλερί Clementine de la Feronniere, Παρίσι και Γκαλερί Foto Forum, Μπολτσάνο; «Invisible Limits/Makeshift Structures», Γκαλερί Synthesis, Σόφια; 29ο Festival International de Mode & Photographie d' Hyères, Υέρ. Στις ομαδικές εκθέσεις που έχει συμμετάσχει συγκαταλέγονται οι: Foto Wien, Βιέννη; 28ο και 29ο Festival International de Mode & Photographie d' Hyères, Υέρ; «Realities and Plausibilities», Γκαλερί Xippas, Αθήνα.

Στις εκθέσεις σε μουσεία και ινστιτούτα που έχει συμμετάσχει, συγκαταλέγονται οι: «Über Leben am Land», Kunst Haus Wien, Βιέννη; «The Ground We Have In Common», Fondazione Benetton Studi Ricerche, Γκαλερί Prigioni, Τρεβίζο; «Η Παρουσία της Απουσίας ή η Θεωρία της Καταστροφής», NiMAC, Λευκωσία; «Invisible Cities», Γκαλερί Wallach, Columbia University, Νέα Υόρκη; «Ο κύριος Ροβινσώνας Κρούσος έμεινε σπίτι: Περιπέτειες σχεδιασμού σε συνθήκες κρίσης», Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα; «Οι Εξισορροπιστές», επιμέλεια New Museum, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα; «Capitalist Realism», Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη; «Το τέλος της Μήδειας», Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, Αθήνα; «The Presence of Absence, or the Catastrophe Theory », Ίδρυμα Izolyatsia, Κίεβο; «Touching from Distance», Μουσείο Serlachius, Mänttä.

Έχει λάβει τιμητικές διακρίσεις όπως: Πρώτο βραβείο HSBC στη Φωτογραφία, Μέγα βραβείο του Διεθνούς Φεστιβάλ Μόδας & Φωτογραφίας της Υέρ, υποψηφιότητα για το Prix PICTET 2016. Έργα του περιλαμβάνονται στις εξής συλλογές: Μουσείο του Ισραήλ,

Ιερουσαλήμ; Μουσείο MOMus, Θεσσαλονίκη; Εταιρική Συλλογή Τέχνης HSBC, Παρίσι;
Μουσείο Serlachius, Mänttä; Συλλογή Δάκη Ιωάννου, Αθήνα

— Η **Μαρίνα Βελησιώτη** (γ. 1982, Ελλάδα) ζει και εργάζεται στην Ελλάδα. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών Θεσσαλονίκης. Σπούδασε επίσης τεχνικές υφαντικής και ιστορία στο Ιστορικό Υφαντουργείο του Συλλόγου Εκπαιδεύσεως Νεανίδων. Στις ατομικές εκθέσεις της συγκαταλέγονται: «Monuments to Space», Γκαλερί Untiled, Σόφια; «I Hate Hard Boiled Eggs», MISC, Αθήνα και «Nature Immortelle», Romantso, Αθήνα. Στις συλλογικές εκθέσεις που έχει συμμετάσχει συγκαταλέγονται οι: «DESMOS: A Dinner Study», EIGHT / TO OXTO, Αθήνα; «Έξω φρενών από ευχαρίστηση», Κτίριο Νόμπελ, Αθήνα; Turkish Textile Biennial, Σμύρνη; «Σελασφόρος», Ανοικτά Πανιά, Χανιά; «Head2Head», A Project by A-dash, Αθήνα και Kling&Bang, Ρέικιαβικ; «Cra(u)sh. Or How You Made Me Kiss The Pavement», Grace / Athens; «ΗΛΕΚΡΙΣ / How to Think Like a Mountain», Σαμοθράκη.

Στις εκθέσεις σε μουσεία που έχει συμμετάσχει, συγκαταλέγονται οι: «Sheltered Gardens», ανάθεση PCAI Polygreen, Βοτανικός Κήπος Ι. & Α. Ν. Διομήδους, Αθήνα; «Matter Over Matter», Ινστιτούτο Γκαίτε, Σόφια. Ανάμεσα στις διακρίσεις και υποτροφίες που έχει λάβει συγκαταλέγεται το Artist Fellowship 2022 του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ).

— Πληροφορίες έκθεσης

Πέτρος Ευσταθιάδης & Μαρίνα Βελησιώτη:
Άλλοι Ήλιοι Άλλοι Πλανήτες

Διπλή έκθεση
Δύο Χωριά Ακρόπολη
10 Απριλίου – 24 Μαΐου, 2025

Γκαλερί Δύο Χωριά

Λεμπέση 5-7 & Πορίνου 16
Ακρόπολη, Αθήνα, 11742
Τηλ: +30 2109241382 | +30 2106714827
Email: info@diohoria.com

Ωράριο:

Τρίτη — Παρασκευή 11:00 -19:00
Σάββατο 11:00-18:00

— Προσεχείς εκθέσεις

Ντόρα Οικονόμου:

Ατομική έκθεση
Δύο Χωριά Ακρόπολη
Ιούνιος– Ιούλιος, 2025

Χρίστος Ακορδαλίτης:

Ατομική παρουσίαση
NADA New York
Περίπτερο #B111
07 – 11 Μαΐου, 2025

Υλικό για τον Τύπο

[Λήψη εδώ](#)

DIO HORIA GALLERY
ATHENS, GREECE
+30 210 6714827
INFO@DIOHORIA.COM
WWW.DIOHORIA.COM

Petros Efstathiadis and Marina Velisioti present their first joint exhibition 'Other Suns Other Planets' at Dio Horia Gallery.

Athens, March 24, 2025 — Dio Horia is excited to announce 'Other Suns Other Planets', a joint exhibition by Greek artists Marina Velisioti and Petros Efstathiadis. The exhibition will open on **April 10 at 7:00 PM** at Dio Horia Gallery in Acropolis, with the artists in presence.

Marina Velisioti is an Athens-based multidisciplinary artist whose work in textiles, ceramics, video, sound, and installation engages the themes of esoterica and speculative realities as the ground to discover and explore previously unthought connections and alternative historical narratives that may contradict commonly accepted dogmas.

Petros Efstathiadis's primary medium is photography, yet his practice is grounded in the physical materiality of everyday consumer detritus and in sculptural gesture. Efstathiadis's main oeuvre is comprised of photographs of assemblage sculptures and installations constructed from found objects around the artist's hometown of Liparo.

The two bodies of work on view are united by the shared aspiration to stage an exit from the normative logics and false mores of the late capitalist hellscape's relentless acceleration.

Marina **Velisioti's** artistic subjects for the works on view—as well as the source of endless inspiration for most of her practice—are UFOs and the alternative worlds of both fiction and crypto-science alike. The pieces included in the show revolve around sci-fi's common accoutrement to alien planets and intergalactic travel: gates and portals. Taking an aesthetic cue from the style idiom and color schemes of the Memphis group's bright 1980s neon hues and groundbreakingly postmodernist rearticulations of Art Deco geometry, Velisioti revivifies their programmatically anachronistic logic to create a visual and conceptual dialogue between the ancient and the speculative knowledge realms that invite the viewer to explore the space where reality and fantasy converge. In this way, the artist's embroideries, floating along the gallery walls like portals to a different civilizational dimension, appear as if implements of some mythic pre-Columbian Incan ritual were to be designed by MTV's art director circa 1984.

Velisioti's bold deployment of color and decade-hopping suggest further and more profound implications, as well. When faced with new primary colors he's never seen before, colors that don't exist on Earth, and that the regular earthly vocabulary doesn't have the language to justly describe, one of the protagonists of David Lindsay's classic Art Deco-era sci-fi novel *A Voyage to Arcturus* finds himself in need to resort to the purely sensual: "Just as blue is delicate and mysterious, yellow clear and unsubtle, and red sanguine and passionate, he felt [the new colors] to be wild and painful; and dreamlike, devilish, and voluptuous." In his analysis and critique of Lindsay's conceptual invention, Fredric Jameson has once written that from it, we may posit an allegorical relationship between the two: to be able to imagine a new color is allegorical of being able to imagine a completely new social order, "for a new quality already begins to demand a new kind of perception, and that new perception in turn a new organ of perception, and that

DIO HORIA GALLERY
ATHENS, GREECE
+30 210 6714827
INFO@DIOHORIA.COM
WWW.DIOHORIA.COM

ultimately a new kind of body,” and, we might add, a new form of citizenship and society-building.

Velisioti’s installation is, indeed, enriched by a perpetually oscillating variety of sensual textures and haptic experiences: the stand-alone ceramic and textile pieces are interspersed by running tracks of self-adhesive mirror strips, adding complex layers to the viewer’s experience through the intermix of matt and reflective surfaces that multiply and distort the space, enhancing the idea of exiting into a different reality from the one that lays outside the gallery walls. The tactile nature of the ceramics and embroideries further contrasts with the ethereal quality of the mirrors, blurring the boundaries between the real and the imagined, the tangible and the optical. Finally, the fluorescent lamps in the light installations further contribute to this otherworldly ambiance, infusing the gallery with an eerie, dreamlike glow. Together, these elements invite the viewer to step into a world where time and perception are fluid, and the line between the known and the unknown remains constantly shifting.

Where Velisioti’s work issues an invitation to exit the economic and socio-political circumstances of the world outside the gallery by turning away from it, **Petros Efstathiadis**’s pieces do so by zooming in on that world’s grimmest and most mundane details. Efstathiadis composes the assemblages that in turn become the subjects of his photographs out of such commonplace consumer discard as technologically obsolete audio CDs, broken office chairs, unusable computer motherboards and speakers, or broken-off fan ventilators. These, and a panoply of other scavenged “trash,” are interspersed with flowers, hay, tree branches, and other natural materials, and staged to be photographed in bucolic settings. Frontally framed and symmetrically composed, the resulting images suggest a sardonic update of Bernd and Hilla Becher’s canonical photographs of the early 20th century industrial architecture: where the dawn of the Modern era once optimistically celebrated the landscape footprint of industry and capital, our times have come to redefine Utopia as an escape from their economies of circulation and utility.

At the core of **Efstathiadis**’s work is an exploration of the meanings and the powers that manufactured objects can wield and signify, as if imbued with an agency of their own. In his usual practice, once a perfect shot is taken, the artist disassembles the sculptures again, returning all of their constituent materials to where they were originally procured. The present exhibition, however, marks a historical departure from this custom: for the first time ever, one of the Efstathiadis’s assemblages will be physically present in the exhibition space for the viewers’ contemplation. In the artist’s understanding, all objects “have a certain power that defines and dictates the way the work composed of them evolves. The narrative changes when the object is too dominant. This time, the sculpture took over my narrative completely, and it deserved to be exposed in a space without photography. I felt excited to let it be.”

In their unique, yet complementary ways, the two bodies of work on view in the exhibition propose different angles for a radical rethinking of the current economic and political models dominating the Western world and suggest a vision of the logic of Degrowth that may just help to finally see an alternative to them.

— THE END —

Notes to editors

— **Petros Efstathiadis** (b. 1980, Greece) lives and works in Greece. Efstathiadis received his BA in photography at University for the Creative Arts, UCA Farnham Surrey, UK. Selected solo exhibitions include: 'Gold Rush', ARSENAL, Met; 'Invisible Limits/Makeshift Structures', Thessaloniki Photo Biennale, Thessaloniki; 'Gold Rush', CAN Christina Androulidaki gallery, Athens and Galerie Sintitulo, Mougins; and Galerie Clementine de la Feronniere, Paris and Foto Forum Galerie, Bolzano; 'Invisible Limits/Makeshift Structures', Sofia; 29e Festival International de Mode & Photographie d'Hyères, Hyères. Selected group exhibitions include: Foto Wien, Vienna; 28e and 29e Festival International de Mode & Photographie d'Hyères, Hyères; 'Realities and Plausibilities', Xippas Gallery, Athens.

'Museum and institutional shows include: 'Ueber Leben am Land', Kunst Haus Wien, Vienna; 'The Ground We Have In Common', Fondazione Benetton Studi Ricerche, Gallerie delle Prigioni, Treviso; 'The Presence of Absence, or the Catastrophe Theory', NiMac, Nicosia; 'Invisible Cities', Wallach Art Gallery, Columbia University, New York; 'Mr Robinson Crusoe Stayed Home: Adventures of Design in Times Of Crisis', Benaki Museum, Athens; 'Equilibrists', curated by NEW Museum, Benaki Museum, Athens; 'Capitalist Realism', Contemporary Art Center of Thessaloniki, Thessaloniki; 'The end of Medea' Stavros Niarchos foundation Cultural Center, Athens; 'The Presence of Absence, or the Catastrophe Theory' in Izolyatsia Foundation, Kiev; 'Touching from Distance', Serlachius Museum, Mänttä. Awards include: First prize of HSBC in Photography Prize; Grand prize of Hyères International Fashion & Photography Festival and, shortlisted for the Prix PICTET 2016. Major Collections include: Israel Museum, Jerusalem; MoMUS Museum, Thessaloniki; HSBC Corporate Art Collection, Paris; Serlachius Museum, Mänttä and Dakis Joannou Collection, Athens.

— **Marina Velisioti** (b. 1982, Greece) lives and works in Greece. Velisioti earned her BA from the Department of Applied Arts at the School of Fine Arts in Thessaloniki. She studied weaving techniques and history at the Historical Textile Factory of SEN.

Selected solo exhibitions include: 'Monuments to Space', Untiled Gallery in Sofia; 'Hate Hard Boiled Eggs, Misc, Athens and 'Nature Immortelle', Romantso, Athens. Selected group exhibitions include: 'Desmos: A Dinner study', Eight, Athens; 'Outraged by Pleasure', Nobel Building, Athens; Turkish Textile Biennial, Izmir; 'Selasforos', Anoihta Pania, Chania; 'Head2Head', A Project by A-dash, Athens and Kling&bang, Reykjavik; 'Cra(u)sh or How You Make Me Kiss the Pavement', Grace, Athens; 'ΗΛΕΚΡΙΣ / How to Think Like a Mountain', Samothraki.

Museum exhibitions include: 'Sheltered Gardens', commission by PCAI Polygreen, Diomedes Botanical Garden, Athens and 'Matter Over Matter', Goethe Institut, Sofia. Awards and grants include: Stavros Niarchos Foundation (SNF) Artist Fellowship 2022.

DIO HORIA GALLERY
ATHENS, GREECE
+30 210 6714827
INFO@DIOHORIA.COM
WWW.DIOHORIA.COM

— Exhibition Information

Petros Efstathiadis & Marina Velisioti: Other Suns Other Planets

Duo Exhibition
Dio Horia Acropolis
April 10 – May 24, 2025

Dio Horia Gallery

5 – 7 Lempesi & 16 Porinou St
Acropolis, Athens, 11742
Tel: +30 2109241382 | +30 2106714827
Email: info@diohorias.com

Hours:

Tuesday — Friday, 11:00 - 19:00
Saturdays — 11:00 -18:00

— Upcoming Presentations

Dora Economou: Solo Exhibition

Dio Horia Acropolis
June – July, 2025

Chris Akordalitis: Solo Presentation

NADA New York
Booth #B111
May 07 – May 11, 2025

Download press materials here:

<https://www.dropbox.com/scl/fo/02ks0uc8xto62l2kc24s3/ABt0tcxxBfJwEgyBndceMfQ?rlkey=6p0ltm6bmh67n142kisl8m8y2&st=pxxk99y3&dl=0>

For more information please contact the gallery:
info@diohorias.com

THANK YOU!